

Obsah

Kronika

Tábor	3
Dinosauří obrazárna.....	14
Křížovka	15
Puřák Slovensko	16
Podzimní voda I – Sázava	22
Podzimní voda II – Sázava.....	25
Podzimní sraz – Kácov.....	27
Podzimní tábor – Gruna.....	29
Bylo nebylo & bude nebude	32

Ta strašná otázka...

Ta strašná otázka vyplave na konci každé oddílové akce. Někdy je vyřknuta přílišně, jindy rádoby nadšeně. Mnohdy zní spíš prosebně. „Kdo napíše zápis do ŠUPu?“

A najednou se stane něco naprosto neobvyklého. Je ticho.

Jenže zápisy nerostou na stromě. Tak co s tím?

První nápad, a to sice dávat ŠUP jen těm, kdo do něj něčím přispěli, byl zavrhnut. Pravděpodobně by to totiž dopadlo tak, že zatímco nyní do ŠUPu pouze píše velmi málo lidí, po zavedení tohoto opatření by ŠUP také četlo velmi málo lidí.

Jiným jednoduchým řešením nedostatku příspěvků se zdá být vytvořit na každý typ oddílové akce masku zápisu a tu pak otiskovat v každém ŠUPu jen s drobnými úpravami:

1./2. jarní/podzimní (nehodící se vymaž) voda – (doplň řeku)

Sešli jsme se na (doplň nádraží). Účastníci byli: Kule, (doplň). Vlakem jsme dojeli do (doplň), došli do blízkého lesa a postavili tropika.

K snídani byly záviny, poté jsme se naložili a vypluli jsme. Cvakli se (doplň). K večeru bylo miláno.

K snídani bylo müsli. Druhý den jsme dojeli do (doplň), vrátili se vlakem do Prahy, udělali kolečko a rozešli se.

(Nečekané změny v jídelníčku nutno přepsat.)

No ale řekni: Četl bys tohle rád? Asi ne.

A proto tě vyzýváme: Napiš občas nějaký příspěvek! Vždyť to není nic tak strašného!

Není to školní práce, která má přísné zadání. Nemusíš namáhat paměť a vzpomínat, co bylo který den na táboře k obědu. Piš to, co tě zaujalo, co ty si pamatuješ!

Nebude se to známkovat. Případné chyby rádi opravíme!

Nebaví tě psát dlouhé texty? Tak nakresli komix. Slož básničku. Udělej s někým z účastníků rozhovor. Je to jen na tobě, co vytvoříš, o čem pak ostatní řeknou: „Jo, to je dost dobrý!“

Těšíme se na tvůj příspěvek.

Za redakci ŠUPu Stonožka

Tábor – Ztracený svět

3.–25. července 2010

1. den

Na táboře. Jeli jsme přímým rychlíkem do Kaplice, to bylo příjemný. Ve vlaku Maďal zkoušel, kdo pozná, že to, co drží v ruce, jsou šraňkovací kleště.

Při stavění týpek jsme my Ještěrky jako každý rok vyhrály soutěž o nejhůře postavené týpky. Musely jsme ho celé zase rozložit a postavit znova. (Zatímco ostatní už vesele kutili postele.)

Posouváme jedno z týpek. Kule: „Tak rychle, rychle! Každý se chytte jedné nohy...“ Maďal: „Třeba týhle?“ (Chytá se Kuleho nohy.)

Strašně tu žerou hovada. Všetečka prohlásila, že by je všechny vyvraždila. Upozornila jsem, že proti vyvražďování opoludí v knížce všichni ostře vystupovali a tady by klidně vyvražďovali hovada... Kule: „Tak je tiše pozabíjíme a nebudeme to moc rozmazávat.“ Všetečka: „Naopak, já

bych to rozmazávala co nejvíc!“ (Rozmázne si po noze právě přisedlé hovado.)

K večeri byly buřty s cornflaky (nepodařilo se najít pečivo).

2. den

Čočka: „Já mám od toho včerejšího vrtání snad díru v rameni.“

Stonožka: „A nedržela jsi tu vrtačku obráceně?“

Teď najednou zpod Čoččiny postele vylezla Terryrna – chodí si skrz týpka, jak se jí líbí. Včera na ni Věšák omylem skočil, když chytal frisbee. Od té doby se ho strašně bojí a dokonce hystericky štěká, když se k ní přiblíží.

Dopoledne

Terryrna loví žábu.

Honzík najednou přiběhl s hlavou celou od krve. Prý spadl na kámen, rána ale podle Tatoucha vypadá spíš jako by se sekl sekerou. Všetečka ho vzala do Krumlova na šití. Nechali si ho tam na pozorování.

Oběd na naší oblíbené kupce sena

Maďal jako jeden z členů výpravy

V Kulecím týpku se pracuje.

Kule: „Uřízni tu paletu.“

Pat: „A kde ji mám uříznout?“

Kule: „To je jedno, hlavně ji uřízni!“

Při rozdávání oběda byl Service velmi šetrivý při dávkování balkánu a navíc drze odsekával, když si někdo stěžoval. Čoči ho pokárala, že „je nepříjemnej jak stehno.“ S tím Maďal nesouhlasil: „Mně jsou teda třeba moje stehna docela příjemný. Já například vůbec nevím, co bych si počal, kdybych je neměl.“

Večer

Při natahování liningu jsme se v našem týpku strašně hádaly. Dokonce přišel Maďal, jestli bychom se mohly stížit, že to je slyšet o dvě týpka dál. Čoče se pořád nelíbily kapsy, které jí vznikly nad postelí, Petra zase nadávala, že to není pořádně vyplý... (lining jsem z velké části vyráběla já). Nakonec jsme se shodly, že jsme dobře naplý lining měly pouze jednou – když nám ho vyráběl Plác.

Honzíka nechtějí pustit z nemocnice, ač je mu úplně dobře. (Pravda je taková, že nám ho doktoři nechtějí vydat – vrátí ho prý pouze rodičům.) No jen ať si ho tam užijou.

Prý se vždycky rozhlídne, jestli někdo nejde po chodbě a pak jezdí na kolečkových nočních stolcích.

3. den

Dnes převážně prší.

Honzík už je zpět na táboře. Má na hlavě šesti stehy zašitou ránu (Horác to nazývá „zip“) a lítá jako obvykle.

Rodiče si pro něj ale museli přijet až od Orlíku. Máša vyprávěla, jak jí Kex volal, co se stalo:

Máša: „Haló?“

Kex: „Ahoj. Nic se nestalo. Sháníme vás od rána.“

Máša: „A co se teda děje?“

Kex: „Honza trochu spadnul.“

Máša: „Ano?“

Kex: „Má trochu rozbitou hlavu.“

Máša: „Ano?“

Kex: „Je v nemocnici a nechtějí ho z ní pustit. Mohli byste si pro něj přijet?“

Maďal s Horácem vedou v kuchyni debatu na téma „Jak by bylo příjemný vrtat zuby nebozezem.“

Už svítí sluníčko. Máša prohlásila, že to je škoda, protože když přšelo, mohli jsme se aspoň těšit, až přestane.

K večeři bude „Chalengerova pomsta“ (staré špekáčky).

5. den

Terryrna se plete pod nohy. Service ji prý dokonce omylem shodil z lávky do

Brepta staví postel

Přehlídka kostýmů

vody. Vysvětlil to slovy: „No ona mi tam fakt strašně překážela, tak jsem ji jemně nohou... odsunul.“

Teď byli čtyři zlobiči hozeni do vody. Tedy spíš namočení, protože přehrádka ještě není a v potoku je mělko. Franta s Lukem za kecání u stožáru, Service za otevřený nůž v kupce sena a Tony, protože hrozně chtěl taky, pročez si Věšák vymyslel, že dělal bordel na cestě ke křížku.

K svačině byl plesnivý jogurt s rohlíkem.

Večer se hrálo Palermo. Service parodoval holky, které měly obvinění typu „Šepta je mafián. Víím to, protože jsem cítila, jak se vedle mě pohnul.“

Service: „Gabča je mafián. Cítil jsem, jak se hýbala mezi Želvou a Emilkou.“

6. den

Terryňa sežrala Honzíkovi lžici.

Včera byl kohoutek od nádrže u latríny otočený vzhůru nohama a koukaly z něj tři utopené zelené housenky. Dnes na nástupu nejdřív Všetečka špatně přip-

la vlajku a pak jí dvakrát vypadla sekerka ze špalíku. Odpoledne pak trénovala zasekávání a Hyp jí vyrobil extra velký špalík.

Je moc hezky. Service naříká, že mu někdo rozšlápl plíseň.

7. den

Proběhl závěrečný úsek první části hry. (Spadnutí mostu přes propast.) Týmy po cestě s průvodci plnily různé úkoly. Např. „pozitivní mluvu“ („My jsme tak rádi, že na nás celý den praží sluníčko! Moc se těšíme na těch dalších 20 km, které budeme muset ujit!“) Nejhůř to prý nesli ti, co byli s Kulem. Kule je oslovoval „bobánci“ a ve své roli se vyloženě vyžíval.

Když spadl most, proběhla dražba vybavení a jídla za týmové body. Nejdřív to vypadalo, že polovina dětí nebude mít spacák a Žlutí budou večeret pouze kečup, nakonec byli ale všichni docela spokojení. Dokonce i Růžoví, kteří utratili veškeré body za nákup horalek a chocobal-

Luk se posilňuje po vodní bitce

Is a nic jiného (krom sterilované zeleniny) neměli.

8. den

Dnes je slavnostňák. Z hostů je tu Magda, Aha, Mat, Pepa, Pepin, Madla, Kotul, Kubula a Dory (Pepinův pes).

Když se stavěla přehrádka, přišel Service za Kotulem: „Kubula je tvůj bratr?“

Kotul: „Ne.“

Service: „No já jen, že vypadáte podobně.“

Kotul: „To bude asi tím, že jsme oba ujeli 100 km na kole.“

Slavnostňák začal normálně, jen psi štěkali o něco víc. V pokročilejší části večera začal Maďal hrát písničkový maraton. Měl na kolenu zásobu otevřených Biblí, které jsme mu tam připravovali, a hrál bez přestávky – plynule přecházel z jedné písničky do druhé. Po několika desítkách písní však musel přestat, protože se mu nepohodlně sedělo.

Pak byl přinesen smažák. Maďal vydržel svou hruďku ohryzávat asi nejdéle, načež prohlásil, že kdyby tohle někdo položil na koleje, tak vykolejí vlak.

9. den

Maďal s Kotulem odjeli na tandemu.

Zde uvádím básničky, které měly týmy vymýšlet cestou:

Žlutí

Challenger šel vesele,

kibicoval přátele.

Nos měl ale veliký,

smály se i kotlíky,

brambůrky i smažáky,

smály se i spacáky.

Růžoví

Cesta byla dlouhá,
táhla nás jen touha
najít náhorní planinu
a podivnou zvěřinu.
S vypětím každické síly
velký dub jsme porazili.

Červení svou básničku ztratili.

10. den

Brepta se flákala ve službě a odmlouvala, že nic nechce dělat. Tatouch: „Tak si spočítej, kolik jsi toho udělala včera, kolik jsi toho udělala dneska a jak dlouho vydržíš pod vodou.“

11. den

Je zadáno spousta Vůlí. Věšák už druhý den kope v bažině u latriny příkopy. Žerou ho tam hovada. Tony a Gabča sbírají borůvky a jahody. Honzik měl tři dny vydržet bez cukru, ale už včera se prosladil. Želva musí za každé slovo udělat pět dřepů, Brepta musí mluvit pozitivně a Kryšpín si musí čistit zuby. (Bylo to zadáno slovy „po každém jídle, tři dny“, což Hroch okomentoval: „Po každém jídle tři dny? Tak to máš po zbytek tábora docela jasný program.“)

12. den

Byly družinovky. V táboře jsem zůstala já, Tatouch a Vsetečka. Za den jsem zabila 55 hovad, z čehož 13 mě stihlo kousnout. Zkoušela jsem vypálit keramiku. Všechna se rozpadla.

Večer se vrátily holky.

13. den

Už se vrátili i Krokodýli a Hadi. Posmívali se Poštolkám, že ony spaly v táboře. Želva: „Náhodou, my jsme ušly 25 kilometrů!“ Pat: „Jako všechny Poštolky dohromady?“

LuK mluvil sprostě. Jde kloktat. Už to má za sebou. Pěkně se šklebil. Kloktadlo je vyrobené z mýdlové vody a peroxidu.

Odpoledne

Hrála se zapikávaná schovka v muldičkách. Franta zapikal Tatoucha. Tatouch se ale vzápětí vynořil úplně jinde, než kam Franta koukal. Tatouch: „Ty sis myslel, že jsem úplně jinde, co? A já jsem zatím přeletěl...“ Franta se zamyslel...: „To se smí?“

14. den

V přehrádce se hraje sbírání mušlí ze dna. Bobeš řešil problém, že nesmí namočit brýle, ale bez nich nevidí.

Po skončení vodní hrátky jsme si užíli legraci s čtyřkolkou. Její řidič k nám asi víckrát nezavítá. Myslím, že si zapamatoval, že se tudy nevyplatí jezdit. Přijel směrem od Medvídků a je velká šance, že už tam ho pěkně hnali. Když se blížil k nám, Kule nezaváhal, popadl největší kládu, co byla po ruce a se spokojeným výrazem ji položil přes cestu. Čtyřkolkář tedy zatočil a chtěl to vzít přes Jahodovku. Tam ho však zastavilo Hrochovo auto, a tak začal sjíždět po svahu směrem k přehrádce. Když dole uviděl stát Hrocha s lopatou, pravděpodobně by si to byl radši rozmyslel (zvláště, když se ta začala sbíhat velká část tábora se značně

Na Lověšických rovinách

Každý předmět bylo potřeba důkladně ohmatat

krvelačnými výrazy ve tvářích), ale sypká půda mu nedovolila než sjet pomaloučku až k nám. Hroch ho slušně požádal, jestli by příště mohl jet jinudy, načež si čtyřkolkář zřejmě oddychl, že ho nečeká rána lopatou po hlavě, odpověděl, že samozřejmě, a začal urychleně odjíždět zpět nahoru. Motor jeho vozítka ale nebyl dostatečně silný na boj s podkluzujícím jehličím. Nakonec se zapřel zadkem o strom a hrabal na místě. Bavili jsme se dohadováním, zda nás příleze požádat o pomoc, nebo tam takhle zůstane. Tatouch prohlásil, že měl-li ten týpek meloun n akoupí čtyřkolky, bude mít v kapse další na zaplacení pokuty, a že bychom na něj tu policii klidně mohli zavolat. Mezitím se ale čtyřkolkáři s vypětím všech sil podařilo dostat se nahoru, s menšími potížemi se vyhnul Hrochově autu a zmizel z dohledu.

Přijeli Turbo a Sova. Hroch: „To jste ale přišli o týden později! Tábor už začal.“

Turbo: „Nám jdou špatně hodinky.“

Sova: „Nojo, máme je špatně seřízený, ty sluneční hodiny.“

15. den

Přijela Veverka. Hned se stihla s Gabčou a Emilkou urazit, že nechce jíst brambory s rajčaty, které uvařil její tým. Stavíme týpý pro Hrabošata. Věšák, Pat a Čoči mlčí. Aha, tak Čoči už ne. Prokecla se zajímavě: Přišla do Kulecího stanu a Hroch ji přivítal: „Ahoj Čoči, posad' se u nás a pověz nám něco.“ A Čoči pověděla: „Hm.“

Teď se nacvičují divadla. Žlutí mají v týmu jen tři lidi, a tak to řeší pos všem: Luk má na bílých zádech napsáno Gomez, zatímco zepředu má nápis Zambo a je načerněný.

Večer.

Prší. Už dost dlouho. Jsme v kuchyni. Všetečka žalovala, že Kule řekl sprosté slovo.

„A jaký?“ ptala se Čoči.

Všetečka: „Takový to na S.“

Sova: „Sova?“

Čoči seděla na kuchyňském pultu a nohama hladila dole sedící Terryynu. Hroch si toho všiml: „Čočko! No fuji! Já si vždycky říkám, že vlezla do odpadovky a ono je to takhle.“

Právě nám uplavala sklípek. Jednu konev chytil Hroch už u zadní lávky. Něco bílého ale prý zmizelo v dáli. Co to bylo, se asi

Bobeš je na cestu bludištěm vybaven přilbou

Naše expedice do Ztraceného světa

zjistí později. Aha. Uplavala rovněž zadní lávka.

Čoči zakopla o lano u kuchyně a vymázala se v bahně.

K večeři byla brokopolívka a topinky. Při výrobě topinek. Čoči: „Nemohla bych si nějakou topinku vzít už teď?“ Sova: „Tak až nějakou omylem spálíme, tak ti ji dáme.“ Stonožka: „Nebo my ti ji klidně spálíme schválně, jestli chceš.“

Věšák se prokecl, když se na cestě z latriny polekal Terrynu.

Po večeři se v týpku hrál Šestý smysl. Věšák, který už mluvil, hlasitě vykřikoval náповědu, protože byl Kulem napomenut, aby „nemluvil tak nahlas“. Věšák se ohradil: „Náhodou, já jsem teď mluvil potichu nahlas.“

16. den

Ráno

Tatouch prosil Kuleho, aby přinesl pilu.

Stonožka: „K snídani bude kapr?“

Přijela Hrabošata, Jindra a dvě Poštolky. Šli jsme jim naproti do Velešína. Tři děti měly zkoušku „mladého pyromana“, což mírně vyděsilo paní na nádraží, než jsme

jí vysvětlili, oč jde. Večer byla sauna. Chvíli poté se na seně strhla bitka. Želva byla už šestá, kdo na Hrocha hodil seno, a tak to chuděra odnesla za všechny. Hroch jí nacpal seno pod tričko, za krk, do kalhot (do každé nohavice zvlášť), na hlavu a do pusy. Podobný souboj se pak ještě udal mezi Hrochem a Všetečkou. Následně se hádali. Všetečka: „Hrochúúú!“ Hroch: „Neříkej mi Hrochú.“ Všetečka: „Vojtěchúúú!“ Sova: „Ano? Co jsem provedl?“

Pak se sedělo v týpku a hrálo a zpívalo. Kryštof chtěl pořad zahrát Štěně, protože to je jediná písnička, kterou má v Bibli. Sova mu tedy vyhověl a všichni se pak bavili slokou „Takový všetečný pes, na řetěz...“ koukajíc přitom na Terrynu.

Po večerce, když všichni odešli, jsme já, Sova a Tatouch vymýšleli slova do scrabble, který se hraje celý tábor a každý den se vyhodnocuje. Tatouch vymyslel novotvar „sudaš“. Když prý je „kladáš“ a „záporák“, pak musí být i „sudaš“. Jen nevěděl, zda je opakem tohoto slova „lichouš“ nebo „lišák“. Ve snaze nacpat někam sedmibodové Ó pak vznikala slova jako VEZÓ (tvar slovesa vézt v hanáckém nářečí) nebo PÓ

Poštolčí dýchánek

(známý anglický spisovatel). Po čase jsme byli tak roz dovádění, že jsme Tatouchovi málem uznali slovo SUĎBA, než si sám uvědomil, že to asi bude bez háčku.

Kryšpín neubděl. Zrovna, když jsme ho chtěli jít zkontrolovat, se vracel do stanu, že pryč před chvílí usnul.

17. den

Ráno jsem vstávala hodinu před budíčkem, protože ke konci Vojtova a Jindrovo hlídky nešlo spát. Jeden stál u týpý Nida, kterého měli vzbudit na snídani, druhý u kuchyňských hodin a už od 5:45 na sebe křičeli přes celé náměstíčko:

„Už?“

„Ne, ještě chvíli.“

„Už?“

„Ne, ještě chvíli.“

atd.

Čoči po týdnu vytrahla svůj ešus z příko-pu. Už v něm něco rostlo.

Dopoledne

Sklípek uplaval podruhé.

Tentokrát voda odnesla pár jogurtů a Čoččin ešus.

Odpoledne se sedělo ve Sněmáku. Vše-tečka četla legendu: „Na náhorní planině přežívaly vedle sebe staré druhy s novými.“ Na Kuleho spadla tyč od dveří, jak je Kryšpín otevřel. Kule: „Hele, dej pozor, abychom my, staré druhy, přežily.“

K večeri budou buchtolky. Tatouch s Hrochem spravují mlýnek na opékání kuřat. Přišel k nim malý Kryštof: „To bude na to opíkání?“ Tatouch: „Ne, Kule píchnul, tak mu spravujem kolo.“

18. den

Ráno se hrálo IQ0 a teď se připravují kuřata. Terryna je blaženě oblízá a bojím se, že je i oblízá, až se nikdo nebude koukat.

19. den

Včerejší kuřata byla dobrá. Přejedli se všichni, ale nejvíc asi Terryna.

Noc byla zajímavá. Najednou mě vzbudil Kule: „Vstávej. Anička se nevrátila od křížku.“

„Jak je to dlouho?“ ptám se.

„Asi hodina.“

Všichni vedoucí už byli na nohou. Domluvili jsme si základní signály (dlouhý hvizd = našli jsme ji)

a rozdělili si území. Baterky prořízli tmou v lese - vyrazili jsme. Hroch si vzal auto a projížděl po cestách.

Naštěstí to netrvalo moc dlouho. Brzy se místo volání „Aničkóóó“ v dálce ozval dlouhý hvizd píšťalky. Hroch prý pohřešovanou našel, když jel směrem na Zubčice. Ležela na silnici a spala. Teď ráno vypadá úplně v pohodě, usmívá se a asi ani neví, jak jsme my v noci jančili.

Odpoledne jsme se byli koupat v nádrži u Zubčic. Skákali jsme z hráze šipky, salta, kufry a jiné prapodivné figury a užívali si sluníčka (a hovad).

Teď se hraje Riskuj! Červení si pořád vybírají otázky z okruhu Houby, protože mají Service, který je „na houby“, jak řekl Kule (a byl za to Servicem málem uškrčen). Zrovna teď dostaly všechny týmy bonusový úkol: doběhnout si pro ešusy a lží-

ce. Kolem našeho týpka se s dusotem prohnal dav. Další bonusový úkol zněl: Vyhrává tým, který jako první vyleze na jeden strom. Byla to zajímavá podívaná: Na třech stromech se tísnily děti, ty větší strkaly nahoru ty menší, které hlasitě křičely, Bobeš visel na větvi za jednu ruku a uprostřed toho všeho stála Čoči, držela se za hlavu a hystericky křičela: „Vždyť všichni spadnou!“

20. den

Nějak se nám nedaří dělat budíčky. Maďal tu není a my, kteří do noci dohadujeme program a vše okolo, nejsme ráno schopni vstávat. Když tu byl Sova a slíbil, že raní dávku kytary poskytne ještě před svým odjezdem on, povedlo se mu tak dlouho balit batoh, že budíček (a málem ani vlak) nestihl. Čoči asi čtyřikrát statečně vstávala a hrála, pak ale zjistila, že každý den je to ještě náročnější než ten předešlý. Nyní to tedy ráno probíhá tak, že děti přijdou za Čoči, pokusí se ji vytáhnout z postele... a když jsou hrubě odbity, vytvoří budí-

Odpolední siesta

ček samy. Na kytaru, flétnu a harmoniku se jim daří vytvářet poměrně slušné zvuky, na poklice od hrnců už to je horší.

Čočka si hystriicky stěžuje na křivost nadpisu, který Petra napsala na jídelníček.

Stonožka: „Čoči, vysvětli mi... jakto, že ti vadí křivý písmo, špatně udělaný lining... a tohle (ukazuje pod Čoččinu postel) ti nevadí?“

Čoči: „To mi taky vadí. Horzně.“

Stonožka: „A proč si to neuklidíš?“

Čoči: „No, já se toho bojím.“

21. den

Včera večer jsme hráli nějakou hru s Medvídkem. Byla jejich, a tak znali strategii, což byl jeden z důvodů, proč s přehledem vyhráli. Taky zmasili pár našich menších, protože všichni začli křičet, že chtějí odvetu. Dnes ráno se tedy hrály naše Kolíky. Bylo nás strašně moc: 20 na 20, a tak vznikaly dosti patové situace. Rovněž začaly obvyklé hádky o dodržování pravidel, ještě podněcené vládnoucí nevráživostí a soutěživostí mezi týmy. Medvídkáři jsou banda paviánů a fairplay občas některým z nich

Servicovi se nechce do ledové vody

Hadí si koupání v nádrži náramně užívali

nic neříká. O to víc nás naštvalo, když první hru vyhráli oni. Druhá bohužel skončila remízou, a tak jsme se dolu do tábora vrátili s pocitem, že jsme dostali na frak. Hned potom se ale vyrazilo na závěrečňák.

Odpoledne

Kolem mého stanoviště už prošly všechny týmy. Měly za úkol vyrobit z přírodních materiálů dvoumetrový provaz a utahnout na něm celtu plnou kamenů. Všem se to povedlo s přehledem splnit. Ten Žlutých dokonce unesl Hypa, tj. 50 kg.

Všichni si stěžovali, že mají hlad. K obědu dostali pomazánku, která prý byla strašně hnusná. Ptala jsem se, z čeho byla. Service odvětil, že určitě obsahovala rybičky a papriku, co tam ale bylo dál, na tom se neshodli.

Asi kolem páté hodiny začalo pršet. Vyrazila jsem s Věšákem do cíle - lomu. Už tam stálo Kulecím tropiko. Okamžitě jsme začli sbírat dřevo a povedlo se nám rozdělat oheň.

Za chvíli se začaly trousit týmy a všichni se sháněli po tropikách. Zjistilo se, že nejsou. Nakonec Věšák na Kulecím kole nějaká přivezl, ale zrovna moc jich nebylo.

Stále vytrvale přšelo. Tísnilo jsme se u ohně a sušili si vždy jednu stranu člověka, zatímco druhá nám mokla. Když byla tropika postavená, uvařili jsme miláno. Pak se šlo spát. Já jsem si původně chtěla zalézt pod velký smrk, na jehož větve jsem si natahla celtu, ale vody padající z nebe bylo tolik, že celta hned protékla. Spala jsem tedy s Petrou pod přístřeškem z igelitu.

Noc nebyla příjemná.

22. den

Ráno jsme urychleně sbalili a utíkali do tábora. Čekal nás tady oheň ve Sněmáku a horké kakao.

Je tu Alfons, Maďal a Kvíčala.

Ve Sněmáku máme všude natažené šňůry a na nich rozvěšené celtly, spacáky, tropika a veškeré další mokré věci. Je z toho zajímavé bludiště. Když se chce člověk dostat na druhou stranu týpka, musí si dávat velký pozor, aby se neztratil. Zvláště nepřijemné jsou pak uličky, kde je vysoká koncentrace sušících se ponožek.

Teď tu kolují kyselé rybičky a všichni jsou spokojení.

K večeři byla rýže s lancheonmeatem. Když si k tomu člověk vzal hodně kečupu a kyselých okurek, dalo se to jíst.

Maďal přišel do kuchyně s prázdným ešusem: „Dobrý večer, dostanu něco dobrého?“

Na to se Všetečka zatvářila velmi rozpačitě, takže musel svou otázku změnit na „Dobrý večer, dostanu něco?“

Slavnostňák

Táborovou hru vyhrála Želva, druhá byla Brepta, třetí Hyp.

Tatouch právě vytáhl dřevěné „kazítka“ (kazu) a fascinuje jím děti. Obdivně se ptají: „Jak to děláš, Tatouchu?“

Kryšpín si najednou cucá prst. Aha, prý zkoušel ostrost Nidova nového nože.

23. den

K snídani byl poridge. Pat se zeptal, jestli to bude dobrý, když si do toho dá včerejší puding. Maďal odpověděl, že určitě, vždyť si na výpravě pudidge (čteno pudič) dělali.

Následně se rozběhla debata o tom, co by toto slovo mohlo znamenat.

Najednou do kuchyně přiběhl Bobeš: „Všetečko, Všetečko, já jsem se říznul.“

Měl ruce celé červené. Když ho ale Všetečka umyla peroxidem, nevypadalo zranění tak hrozně. A navíc měl Bobeš snad poprvé za tábor krásně čisté ruce.

Sbalili jsme všechny věci a porazili stožár. Teď jdeme do Velešína. Kryšpín si s sebou z tábora nese dvoumetrový zlomek čnělky.

Když jsme byli kousek za Zubčicema, začalo na nás troubit tmavě modré auto. Když zastavilo před námi, zjistili jsme, že to je Pepin. Vysvětlil nám, že „tak nějak jel kolem, tak nás chtěl jen zkontrolovat“, svého spolujezdce představil jako „toho jsem potkal včera na koncertě“, a pak zase odjel, protože jsme mu nedovolili svézt Emilku ani batohy.

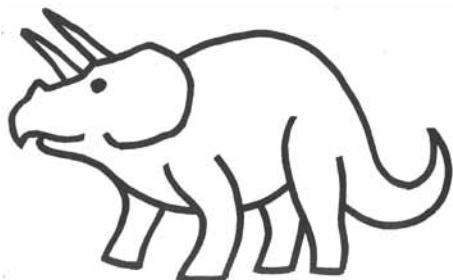
Jedeme ve vlaku. V Poštoľko-Ještěřčím kupé se snažíme zpívat, ale zas tak moc nám to nejde. Pak už jsou tu Vršovice, kolečka a domů... *100nožka*

Dinosauří obrazárna

V průběhu závěrečného táborového zápolení se našel čas i na trochu výtvarna.

Nebylo to ale tak jednoduché. Malovat se muselo nohou a navíc jen podle předchozího obrázku.

předloha

Bobeš

Nid

Emilka

Jindra

Šepta

Jen první ze skupiny se díval na skutečnou předlohu – dinosaura Triceratopse. Vznikla tak jakási malovaná „tichá pošta“. Nutno podotknout, že někteří byli dokonce schopni vytvořit úplně nového dinosaura.

Křížovka – přezdívky

Na táboře při budičku. Želva: „Maďalééé! Ty neumíš počítat!“
Maďal: „To není pravda, já jenom... (doplnění v tajence).“

1) značka benzínových pump	1	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	14) zvuk pleskavého úderu	
2) předpona s významem „malý, menší než je obvyklé, pod-“	2	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	15) hlodavec s lícními torbami škodící zejména v obilí
3) zkr. Spolková republika Německo	3	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	16) plaz s krunýřem
4) pevné podpalovače	4	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	17) jídelní souprava
5) velký africký savec s tlustou kůží	5	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	18) krytina na střechu ve tvaru menší desky
6) remíza v šachu	6	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	19) zařízení na věšení šatů a podobně
7) kaštan koňský	7	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	20) část oka ve tvaru disku lámající světelné paprsky
8) zakončení šachové hry šachem, ze kterého není úniku	8	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	21) hmyz z čeledi vzpřímenkovitých, napadající kaštiny
9) obtížný hmyz	9	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	22) dravý noční pták s velkýma očima
10) členovec s velkým počtem nohou	10	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	23) zbraň skládající se z pružného oblouku a tětiny
11) barva v mariáši	11	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	24) všetečný člověk
12) léčivá rostlina z čeledi hluchavkovitých	12	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	
13) hřmot, lomož, rámus	13	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	
	14	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	
	15	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	
	16	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	
	17	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	
	18	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	
	19	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	
	20	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	
	21	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	
	22	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	
	23	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	
24		<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	

Put'ák Slovensko

20.–29. srpna 2010

1. den

Na put'ák jsme vyjeli 20. pozdě večer z Hlaváku. Měli jsme místenky do lůžkárny, což bylo super. Hadi chvíli ložili po všech třech patrech a ťukali na sebe morseovkou z kupé do kupé. Do Popradu jsme přijeli někdy kolem 9 nebo tak. Vyvalili jsme se na trávu a začali číst králiky.

Pak jsme se autobusem přesunuli do Muráňské Hutě. Kule všem nabízel svůj kelímek hygienické vody, kterou si vzal ve vlaku.

Na obědě Kule vysvětluje pravidla fazolek. Zábava končí.

Pak jsme vyrazili nahoru. Už k večeru navštěvujeme Muráňský hrad. Spát budeme dole u chaty na verandě.

Momentálně je velký nedostatek práce, jelikož si všichni spočítali, kolik fazolek budou potřebovat a kolik fazolek vydělali a nevychází jim to.

Hroch se rozčiluje, když si Kule kleká k jeho připravené hromádce třísek a rozfoukává oheň: „Já se s tím tady pirožím a ty pak slízneš smetanu!“

Tatouch při pohledu na Bobše, který těšně u Kuleho mlátí klackem, aby ho zlomil: „No, to jo, Kule slízne, ale smetana to nebude...“

2. den

Po závěnech jsme šli od hradu k rozcestí. Cestou tam se však zjistilo, že Kryšpín je na tom se svou zraněnou nohou špatně. A tak začal Kule vymýšlet, že ho pone-se. První nápad – přivázat mezi dva batohy lavičku v podobě otesané klády – nevyšel.

Vyndal tedy všechny věci ze svého batohu a nacpal tam místo nich Kryšpína. To ale také příliš nefungovalo, ani když ho zkoušel různě obracet. Navíc nebyl nikdo, kdo by nesl Kuleho třicetikilový obsah batohu. Nakonec šel tedy Kryšpín pěšky, jen obsah jeho batohu byl prohlášen za erár a rozdělán. Navrhla jsem, že podle tohoto pravidla „co je cizí, je erár,“ bychom si mohli vymě-

Údolí Hronu

Jeden z prvních dnů na chvíli sprchlo

nit batohy a všichni by měli rázem fazolek dost, ale nebylo to povoleno.

Vydělat si svou denní dávku fazolek (aby se člověk najedl a vyspal, mohl se oblíct – nešel nahý – případně si smlsнул na svých vlastních dobrotách) je docela těžké. V důsledku toho je přístup všech k práci a zátěži naprosto neuvěřitelný. Hadi i rádci si ráno snaží nahromadit co nejvíc eráru na nesení, hádají se o každé kilo a po obědě požadují hmotnostní náhradu za sněžené potraviny. Také samozřejmě lobují za to, aby se na jídelníčku objevilo jídlo, které nese někdo jiný. (V důsledku toho třeba od začátku puťáku nesladíme, protože cukr mám já a zatím ho úspěšně schovávám na dně batohu.)

Naobědvali jsme se na Poludnici. Ještě předtím se nám povedlo poztráčet Tatoucha s kulhajícím Kryšpem, ale dobře to dopadlo.

Pak jsme vyrazili k cíli: na Klakovou. Hyp si rozbil koleno když sbíhal s kopce. Hadi se ptají, jak to je ještě daleko. Tatouch odpověděl: „Tady chvíli po rovině a pak až začnete padat z kopce, tak už se blížíte.“

Hyp byl na tom tedy nejlépe: byl už skoro u cíle.

Cestou Hroch pořád provokoval Service – naznačoval, že mu dal do batohu kámen. Říkali jsme si s Tatouchem a Fikem, že je velická škoda, že si Hroch jen dělá legraci. Nenapadlo nás ale, že kdybychom kámen Servicovi do batohu podstrčili, až si bude vybalovat, mělo by to skoro stejný efekt, jako by se s ním opravdu vláčel. Fik to tedy provedl. Chudák Service pak vytáhl z batohu kameny dva – Hroch si totiž legraci nedělal.

Stonožka

Hyp se rozčiluje, když Service říká, že dostane za nošení hub fazolku: „To je erární jídlo?!“

Někdo: „To je jídlo?!“

Kule na Hypa: „A ty nejíš houby?“

Hyp: „Ne. Vždyť i když se to usmaží, tak to vypadá jak obalovaná houbička na nádobí.“

Septa: „A ty snad nejíš obalovaný houbičky na nádobí?“

3. den

Vzbudili jsme se asi v půl osmé v útulně na Nižné Kľakové, poté, co Tatouch prohlásil, že je půl jedenácté. Pak jsme se nasnídali (poridge) a vyrazili jsme na bezzátěžový okruh odhadovaný Kulem kolem dvacetí pěti kilometrů.

Cesta probíhala celkem poklidně kromě pár zacházek kvůli Kuleho vrtům.

Oběd jsme měli na jedné vyhlídce, ale Kuleho skupina se moc nenajedla, protože měli Servičův minichleba.

Na jedné zastávce, kus cesty poté, co se Kule s Hrochem odpojili a šli koupit chleba, jsme si nasbírali maliny do kaše na ráno. Cestou jsme našli pár hezkých čerstvých medvědích stop. K večeři jsme měli narychlo udělaný kuskus a dozvěděli jsme se, že jsme ušli asi 30 km.

Fik

Debata o játrech.

Hroch: „Jak vlastně ty játra vypadají? To je takovej flák masa, ne? Takovej řízek.“

Hroch: „No, já si myslím, že je docela dobrý si pamatovat, že máš jen jedno játro. Aby se ti pak doktoři nesmáli.“

Stonožka: „Máte nemocná játra.“ „A pravý nebo levý?“

4. den

Ráno jsme se vzbudili zase v půl osmé v útulně na Nižné Kľakové. K snídani jsme měli poridge a pak mi Tatouch zalepil hnátu, takže se mi šlo mnohem líp.

Šli jsme přes Skalnou bránu. K obědu jsme měli nový chleba, který koupil Kule s Hrochem, pak jsme šli dál a potkali jsme odstavený vagon pro turisty.

Chvilí potom začalo pršet, tak jsme se schovali na terase nějakého domu. Potom jsme došli k brodu, přebrodili jsme řeku, postavili tropika, uvařili večeři a šli spát.

Kryšpín

Šepta si stěžuje, že už ho puřák moc nebaví. Kule: „No jo, chudinko. Ono je to celý vlastně úplně k ničemu, jen tak chodit po horách sem a tam.“

Vyhlička Orlová (cestou na Královu Holu)

Občas do nás slunce pěkně pražilo

Hyp: „No, puťák přece musí být úplně k ničemu. Protože kdyby to k něčemu bylo, tak to přece Kule nedělá.“

Bobeš drží v ruce klacek. Kule: „To máš na medvěda?“

Tatouch: „Takhle malej? To je spíš na medvídku.“

Bobeš: „V tom případě si ho schovám na tábor.“

5. den

Dnes jsme se vzbudili po sedmé hodině, dali si musli a přebrodili. Kule šel ale po stejném břehu jako jsme spali. Jdeme kolem pily s nápisem Praha a co nevidíme, Kuleho, později (hned) jsme se dozvěděli, že šel přes most. O kousek dál byly závory a s nimi přejezd. Závory dole a běžící Hroch před nimi. „Hurá, za chvíli pojedou vlak!“ Prokálí to tam motorák, závory se chtějí zvednout, ale Hyp jim nedává šanci. Přemýšlíme, jak se asi ta ženská pere s tou klikou, točí, točí a ono nic!

O nějakou dobu později trať projede ještě rychlík.

Jdeme přes Heľpu na sedlo Priehybka, ale spíme ještě dole, někde pod ním. Hyp, Hroch, Stonožka a Petra bivakují do tábornického. K večeri budeme mít se-se-sejráno.

Vaříme – Kule si řeže ruku, Bobeš si seká nohu, Hyp si dělá klobásu atd. My máme roztrhlé tropiko, takže já a Šepa spíme v místní boudě a Štěpán, Jéča a Fik spí pod širákem. Všichni jinak spějí v tropiku. Právě teď Kryšpín(a) smaží houby (ani erár, ani jídlo). Hrajeme na kytaru až do 22:10.

Nid

Hyp vytahuje už druhý kokosový suk. Petra: „Hype, nemůžeš se s tím aspoň otočit, když už to musíš jíst?!“

Stonožka: „Jo, to je dost neslušná činnost, to nevíš?“

Fik říká, že nese asi 5 kg eráru.

Petra: „Cože, jak to děláš?“

Fik: „No já nesu takový ty věci, co se nejlí. Třeba tropiko nebo zelí.“

6. den

Ráno jsme se já s Petrou byly umýt u studánky. Pak jsme měly sraz s ostatními na místě, kde byla spousta malin a borůvek. Úplný ráj. Sluníčko hezky svítilo. Nasbírali jsme si lesní plody do krupkaší a poridgů. Bobeš chvíli se zájmem pozoroval „požírač stromů“ – lesnický stroj, který tu pracoval. Uměl si chytnout vybraný strom, podříznout ho, očistit id větví a kůry a nařezat ho na kusy. Div, že z něj nepadal rovnou hotový nábytek. Navečer jsme přišli k útulně Andrejcová. Už tam byla podobně početná skupina skautů z Německa a časem (až do tmy) chodili další a další lidé a odcházeli zklamání, že už vevnitř není místo.

K večeři jsme měli borůvkové knedlíky a strašně jsme se přejedli. Než jsme zalezli spát, chvíli jsme poslouchali písničky Němců. Pak ještě uvnitř notnou chvíli dělal Service bordel, až ho Hroch musel řádně okřiknout.

Stonožka

Tatouch ve vlaku na Service: „Sem nemusíš chodit v noční košili...“

Service: „To není noční košile, to jsou kulec kalhoty.“

7. den

Vzbudil nás, jako ostatně asi vždycky, Tatouch. Bylo nechutně brzo, asi 7 hodin, a venku byla strašná mlha, zima a vypadalo to, že prší. Zkrátka počasí, za kterého se každému vyloženě chce vylézat z teplého spacáku.

Aspoň krupička s malinama nás příjemně zahřála.

Vyrazili jsme hrozně pomalu, mimo jiné proto, že se řešilo, kdo Tatouchovi schoval baterku a či je modrý igeliták.

Šli jsme po červené. Bylo to docela dobrodružné, jelikož všude byla kleč, člověk viděl jen úzký klikatý zelený tunel. A tak jsme hopkali za sebou jako králíci. Zvlášť já jsem si kleč se svou karimatkou, která se každou chvíli někde zasekla, dost užila.

Vernár

Pak jsme začali stoupat. Před tím jsme se samozřejmě nezapomněli posilnit čokoládou a hroznovým cukrem. Stoupání bylo úmorné. Asi jsem veškerou energii vynaložila na zdolání kopce, takže si už ani nepamatuju, co bylo pak.

Čeká nás Králova hola. Před tím jsou ovšem ještě dva kopce, které je potřeba přelézt.

Náramně si užíváme pravé horské počasí – zima, ledový prudký víchř a mlha, že je vidět tak na dva metry. A taky klouzavé lišejníky na mokřých kamenech.

Stonožka vypadá vtipně – konečně si dala něco na hlavu (slamák úplně ideální nebyl) – omotala si jí moirovým tričkem.

Na vyhlídce Orlová všichni najednou začali nadšeně rvát a hrnuli se ke kříži. Důvodem té radosti byla díra v mracích, která na chvíli připlula. Asi na pět vteřin byly vidět kopce a pak už bylo zas všude bílo.

Konečně Králova hola. Zalezli jsme do čekárny. Před námi tu musela být banda opic, jaký tu byl smrad. Otevřeli jsme dveře dokořán, poobědvali jsme (Kule se snažil všem nacpat jejich zelí, ale bez úspěchu) a přečetli pár kapitol králíků. Ven se nikomu nechtělo, ale nakonec jsme vylezli a dokonce to i přežili.

Potom se udělalo líp a my jsme se začali přizpůsobovat borůvkami. Service chtěl pořád zastavovat na brusinky a Kule nechtěl. Neustále Service prudil s nějakou babiččinou chaloupkou. Prý je to úžasný, jak se mu u Service na ní podařilo vypěstovat alergii.

Večer začalo funět a pršet. Přecpali jsem se milánem a přes protesty nedomácích se u Kuleho v dvojtropiku četli králíci.

Noční víchř kupodivu přežily všechny tropika.

Petra

Po příjezdu autobusu do Popradu.

Hroch: „Ty jo, ten autobus se skoro dotýkal zadkem silnice.“

Tatouch: „Nojo, Kule tam má batoh.“

ŠUP anketa

1 Co se ti nejvíc líbilo?

2 Co tě nejvíc otráвило, našťvalo?

3 Závíděl jsi někdy někomu něco? Co?

4 Která hláška ti utkvěla v paměti?

5 Nejlepší jídlo na tomto puťáku?

6 Kterého králíka z knihy sis nejvíce oblíbil?

7 Chceš něco vzkázat čtenářům Šupu?

1

sbíráni borůvek, hrad Muráň, výhled z Andrejové na Vysoké Tatry, rozmanité počasí během puťáku, výhled, cesta vlakem, přestávky

2

zima, fazolky, strašná kosa a mlha při výstupu na Královu Holu, snad jen malé nadšení pro smažené ryzce, Tatouchovy přednášky, Kuleho houby, že jsem nedostal fazolku za ručník s králíčkem

3

rýži s fazolema, Kulemu péřovku za 1 fozolku, hodně fazolek, za které si někdo mohl nakoupit haldu bonbónů a čokoládiček, sojové suky, hodně fazolek, všem, kdo měli tlustej spacák

4

„Voni se ňák spolčili a jsou úplně blbý!“

5

knedlíky s borůvkami (5x), poridge, puding (4x), klobásy (2x), vlastní výběr za 2 Eura (2x)

6

Stříbrák, Šťovík, Hororů (2x), Ostružník, Cupidup, Lískáč, Hlavoun

7

Na puťák si vemte rukavice. Puťák bez čepice není vpoho! Ne, máte smůlu, cha cha! Byl to skvělý puťák. Na puťák si vemte pytel fazolí.

Podzimní voda I. – Sázava

17.–19. září 2010

„A kdo odveze lodě?“ zarazili jsme se jednou v úterý večer. Nakonec nás zachránil David. Korejec, kdyby to někoho zajímalo. Nakládání proběhlo pohodě. V autě jedu s Kulem, Hypem a Bobšem. Kule si po chvíli vzpomněl, že se přívěs jistí takovým řetězem, přeceněn už je postarší. Zastavujeme na benzínce. Okopáváme pneumatiky. Nafouklé jsou snad dost. Zjišťujeme, že řetěz nedošáhne. Co se dá dělat. Budeme doufat, že nic nepovolí. Jedeme dál. Kule nás znervózňuje vyprávěním o lodi, která si jen tak odskočila z vozíku do příkopu, aniž by si toho někdo všiml. Ohlížíme se. Lodě jsou všechny.

Do Zruče přijíždíme dávno za tmy. Loučíme se s Davidem a jdeme stavět tropika. Louka je pěkně mokrá a hrbolatá.

Poštólky se od Ještěrek rychle učí. Nemáme tyče ani kolíky. Ostatní se nad námi ale slitovali a všechno nám půjčili.

Hadí tropiko funguje jako výměnný automat. Strčím tam kus rohlíku s pomazán-

kovým máslem, vevnitř se to chvíli mele, ozvou se nějaké nadávky a pak mi vypadne balík nakousaných sušenek. Dobrou noc.

Ráno. Mlha, rosa, sluncem osvětlené skály. Válíme se a sluníme se. V hadím tropiku je živo. Někdo mučí Kuleho, nebo obráceně. Každopádně se tam ozývá řev a smích a na tropiku se objevují různé boule.

Vyrážíme. Jedu s Terkou. Většina cesty je olej. Hrajeme asociace. Kuleho psice zůstala neuhodnuta a nepochopena. A styďte se, kdo jste nevěděli Řáholec.

Cestou jsme potkali nějaké jezy, které jsme rádně zkonili. Taky jsme objevili katapult. Ječek vystupuje z lodi... a žbluňk! Kláda, na kterou stoupl, byla kluzká od bahna.

Obdivujeme malý dřevěný katapult. Jen se nemůžeme shodnout, na co jsou ty kovové bodáky na konci. Horác není ochoten připustit, že by to byl „jen“ koš na municí.

Po dlouhém hledání tábořiště jsme se nakonec smířili s vysokými příkrými břehy zarostlými kopřivami. S menšími

Jezy jsme konili

Bobeš se svým háčkem Želvou

obtížemi se vylodujeme. Pak už jen přejít zorané pole a jsme v krásném houští (někteří to nazvali les). Je tu spousta soušek, které se nám Honza s Kubou ochotně snaží shodit na hlavu.

Večeříme miláno. Horác se posléze odmítl přeřvávat s nedalekým koncertem a tak jdeme brzo spát.

Ráno. Hadi si pečou cukr na klacku. Balíme. Je dost pozdě. Vyplováme a brzo vidí-

Tak kdy už konečně pojedete?!

me jez. Najednou si někdo všiml: „Ječku, kde máš vestu?“ Tak si milý Ječek vystoupil a běžel zpátky. My mezitím koníme jez. Rozmýšlíme, kde nechat loď. Je pozdě a do původního cíle nám zbývá asi 18 km. Budeme muset zastavit dřív. Nakonec volíme malý hotel kdesi...

Bleskově se vylodujeme, skládáme loď a spěcháme na vlak. Pospícháme a jsme nuceni drápat se do krpálu. Všem projíždí sypká půda pod nohama. Už jsme konečně nahoře, když tu ejhle. Kukuřičné pole! Noříme se do labyrintu. Cestou došlo k několika nechtěným srážkám, ale jinak šťastni a s náručemi kukuřice (která není úplně nejchutnější) vylézáme z pole.

Později nastal problém „Anička – tkanička“, ale byl rychle vyřešen a za chvíli jsme byli zase všichni. Trochu nervózně jdeme chvíli přímo po kolejích. A hurá, zastávka. Zájemci se ještě vracejí podívat na mrtvou koroptev a pak už nastupujeme do vlaku a míříme do Prahy.

Jak to viděl Hyp

Letošní první voda pro mne začala trochu netradičně.

Protože jsem nestíhal vlak tak Kule vymyslel, že pojedu s loděma. Když jsem s Kulem telefonoval a říkal mu, že nestíhnu být v Bráníku v 17:15, ale budu tam až v 17:45, řekl jen: „Co se dá dělat“. Když jsem přijel do Bráníka, spěchal jsem, abych ostatní nezdržoval. U lodí jsem našel Věšáka a Mata (lodě už byly naložené), jak sedí na zídce a povídají si. V 18:15 (o hodinu později, než mi říkal do telefonu) přijel autem Kule a Bobeš..

Během cesty v autě, když jsme probírali, kolik s sebou máme jídla, řekl Bobeš nadšeně: „Já můžu hodně jíst, mám celej panapr!“

Na místo táboření jsme dorazili skoro současně s těmi, kdo jeli vlakem. Když jsme si postavili stany, tak jsem zjistil, že spousta lidí má spoustu jídla, což bylo celkem super.

Když jsme se ráno vzbudili, bylo už kolem docela rušno a poté, co Kule zbořil tropiko, jsme si všimli, že už si skoro všichni balí. Tak jsme si také sbalili, rozděl-

lili si lodě, vesty a pádla a pak jsme vyrazili. Já jsem jel na světle modrý vertexe, která se asi deset let spravovala, protože byla zlomená, ale spravená rozhodně nebyla: pěkně (teda spíš ošklivě) do ní teklo.

K obědu jsme měli k chlebu spoustu sýrů a zeleniny, akorát salám chyběl. Během dne se nic zajímavého nestalo (aspoň o ničem nevím).

Večer jsme se prodrali kopřivama a přešli čerstvě zvoraný pole, takže jsme byli všichni krásně zaprasení. Nakonec jsme spali v jednom remízku, kde to sice nebylo moc hezký, ale spát se tam dalo. K večeru bylo děsně dobrý miláno. Nás (Hady) to u ohně moc nebavilo a tak jsme šli do stanu a za chvíli usnuli, takže co se dělo dál, vám nepovím.

Ráno nás Kule vzbudil „už“ v půl desáté (Poštačky vstávaly o hodinu později). Během dne se nikdo necvak, takže celkem nuda. Pak už zbývalo akorát uklidit lodě a dojít na vlak. Ve vlaku jsme si dali oběd a hráli asociace. Pak už nám nezbylo nic jiného, než jít domů.

Hyp

Podzimní voda I. – Sázava

20.–28. srpna 2010

Na druhou podzimní vodu se odjíždělo z Vršovíc. Když jsme se tam sešli, udivil nás nešťastný výraz v Hypově tváři: Ve vlaku z Měchenic totiž nechal kytaru. Máša pak nedbala toho, že opakovaný vtíp přestává být vtipem, a jelikož žádná kytara už nebyla po ruce, nechala v dalším vlaku aspoň mobil.

Do nevímjaketotamjmenovalo jsme dojeli už za tmy, rychle postavili tropika v nedalekém lesíku a brzy usnuli.

Ráno nás na minimálně půl hodiny zabavili Kuba s Honzou, kteří podnikli do našeho stanu invazi a nenechali se jen tak lehce vyhodit.

Po snídani jsme si došli k penzionu pro lodě a nejdřív se trochu pohádali o to, kdo pojede na „Alfonsově“ modré, která teče. Všichni (krom Hypa, pochopitelně) se shodli na tom, že si ji musí vzít právě Hyp, protože je nejlehčí.

Pak jsme se nalodili a vyjeli jsme. Jediní, kdo tvořili kompletní posádku, byli Máša-Kuba a Věšák-Honza. Na singlu jeli já (100nožka), Kule, Sova, Horác a Hyp. Celý den bylo zataženo a občas i mírně pršelo (hrozby vydatnějšího deště jsme ale vždy včas zahnali vynádním pláštěnkou).

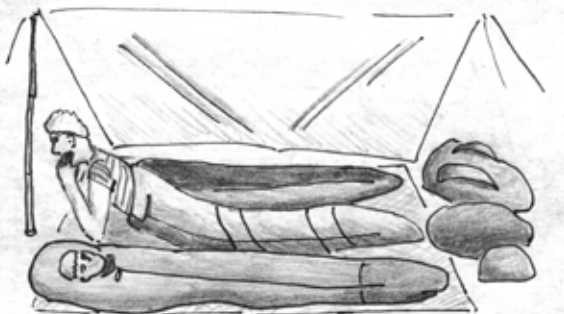
V Kácově jsme nakoupili cca 15 litrů moštu a k obědu si ho

pak ohřáli se skořicí. K jídlu byly klasické chlebensněčím.

K večeru začalo opravdu pršet, a tak jsme nepohrdli hustníkem na pravém břehu a svá obydlí postavili zde. Nakonec jsme kvůli dešti hned po večeri zalezli do spacáků – i přesto, že Kule okolo ohniště vystavěl několik laviček.

Začal váleci maraton. Vevnitř se ještě před usnutím zahrálo Palermo. Probudili jsme se asi v 11 dopoledne. Stále vytrvale pršelo, zalezli ve spacácích proto někteří z nás zůstali až do jedné. Sova si stěžoval, že bude mít proleženiny. Kule zase pořád (vleže) prosil Horáce, který vylezl a rozdělával oheň, aby mu uvařil něco teplého do bot.

Následky dlouhotrvajícího deště byly výrazné. Prázdný kotlík se přes noc naplnil skoro do půlky. Rovněž hladina ne příliš povedeného čaje o hodně stoupla, čímž nám poskytlá dostatek tekutiny na mytí nádobí. Sova vylezl ze stanu a vrátil se se zděšeným výkřikem: „Řeka je celá pod

vezdu tenký pramínek dýmu. Celou cestu jsme proto jeli s otevřeným okýnkem.

Silnice byla nebezpečně mokrá. Hrochovi to problémy nedělalo, některým jiným účastníkům silničního provozu ale ano.

V jedné zatáčce proti nám vyjelo tmavě mokré auto. Jeho řidič chtěl zajet trochu víc ke kraji, aby se nám vyhnul, a najednou se mu ovládní vozidla na mokré vozovce vymklo z rukou. Jeho auto zabruslilo na jednu stranu... na druhou stranu... vyrvalo tro-

chu hlíny ze svahu u silnice a elegantně se otočilo na střechu. (Já jsem to bohužel neviděla, tohle mám z vyprávění Kuleho a Hrocha.)

vodou!“ Rozhodli neváhat příliš dlouho a vyrazit, neboť to vypadalo, že loď za chvíli vyrazí bez nás.

Věšák mi předal svého háčka. Brzy využil toho, že nemá zátěž na předí, sjížděl jez a cvakl se. Pršelo a byla zima, a tak jsme byli rádi, když se před námi objevil Štenberk a na břehu čekající Hroch. Rychle jsme naložili loď, Horácovi odběhli na vlak a my-zbytek vyjeli na dobrodružnou cestu do Prahy.

Hroch měl auto půjčené od Čockových. Cestou do Štenberka se mu prý rozpadl vřfuk - půlka byla nyní v kufru a půlka pod sedadlem spolujezdce. Za jízdy vycházel z míst kdesi za prostředním sedadlem

Hroch zastavil a vyběhl pomoci řidiči. Byl našťestí v pořádku, jen nadával, že s tímhle asi neodjede. Chvíli jsme mávali na kolem jedoucí auta, aby zpomalili a nesmetli ještě nás, a Hroch zavolal hasiče. Pak jeli kolem policajti, a tak situaci převzali a my mohli pokračovat dál.

V Bráníku jsme ustájili loď a vozejk. Následoval dojezd do Nuslí, kde jsme po celé klubovně rozvěsili mokré věci a dali si vydatný pozdní oběd na rozloučenou.

Podzimní sraz – Kácov

8.–10. října 2010

V neděli 9. 10. jedeme z nádraží Vršovice na podzimní sraz. Jeli jsme vlakem do Čerčan a najednou jsme se dozvěděli, že si Čoči na nádraží zapoměla všechno oblečení.

Ve vlaku bylo málo míst, takže jsme museli stát, nebo sedět namáčkuný na sebe. Z Čerčan jsme jeli buď na Kácov nebo na Kácov zastávku (Krokodýli). A v tom nám došlo, že jsme si zapoměly vajíčka a bílý jogurt. Tak šla želva, Brepta a Čoči do obchodu nakoupit. My ostatní jsme vyrazili se Stonožkou na tábořiště. Díky Kubíkovi, který až do poslední chvíle tvrdil, že ví, kde je, jsme se najednou ocitli někde jinde, než jsme chtěli. Tak jsme se otočili a šli přes všechny ty potoky zpátky.

Dohonili nás Krokodýlové, kteří měli delší cestu a pak nás dohonil i zbytek Poštolek. Čoči a Želva se začaly chlubit, co nakoupily.

Tak jsme došli do tábora a Krokodýli si hned začali přivlastňovat věž. My a Hrabošata jsme se tam taky chtěli kouknout a oni na nás začali házet kořeny a spustila se BITKA! Želva jako jediná odvážná začala vylízat na věž. Honza jí bouchl kořenem do palce a to už jsme navydržely a šly jsme

Bobeš čeká na vlak – nebo že by usnul?

jí pomoci. Vojtu bouchli do oka ale nakonec jsme se dohodli.

Hadi stále nepřicházeli ale začali se sjíždět všichni ostatní. A v tom zapískal Tatouch nástup a na nástupu řekli, že Želva je čert... Ráno jsme se probudili, protože někomu zvonil budík. Tak jsme začali balit ale dozvěděli jsme se, že jedeme později. Tak jsme vyrazili a Věšák s Maďalem šli pro mošt. Došli jsme na vlak a jeli domů.

Anička

Jak jsme vařily palačinky

Šlo se vařit... To, že jsem čert, mě ani nezaškočilo, protože nebyl nikdo jiný, kdoby mohl být. Se sekerou jsem odešla k batohu, vytáhla jsem jídlo a jdem... Budeme vařit palačinky

Hadi jeli na sraz na kole

Kule po ránu: všichni už jsou na nohou a pracují, jen jemu se z teplého pěřového spacáku nechce

ky se špenátem a domácími marmeládami, ovocný salát a zapékaná jablka s brusinkami. Zjistily jsme, že Brepta zapomněla, jak se dělá těsto na palačinky, tak volala babičce. Když jsme dělaly těsto, najednou si všimnu nějakého psa, který vypadá jako Terry. Tak říkám Tereze: „Hele, není tohle Terry? Já nevím... ne, to není možný,“ ale Tereza namítla: „Není to nemožný.“ I když se mi tomu nechtělo věřit, za psem šli dva lidé v červených mikinách a tak jsem utíkala za nimi. Byli to oni. Terry mě přivítala a já byla šťastná, že vidím Všetěčku i Hrocha. Těsto na palačinky už bylo hotový a tak jsem šly SMAŽIT. První palačinka se nám tak trochu připálila a tak jsme z ní udělaly ochutnávací. Byla výborná a už jsme tušily, že vyhrajem. Další palačinky se nám už nepřipalovaly a usoudily jsme, že to jsou spíš lívance ve tvaru palačinek. Mezitím přijeli Hadi na kolech. Přijel jenom Bobeš a Hyp. Přijeli o tři hodiny pozděj, takže měli smůlu, museli začít pozděj. Anča začala krájet jabka a ostatní ovoce. Špenát už se uvařil a já ho ochutnávala. Mně absolutně nechutnal, ale Aniče

naštěstí ano. Ovoce je nakrájený, ale nemáme kotlík, protože si ho vzal Tatouch na vodu. Musely jsme si půjčit od Krokodýlů. Nalila jsem do salátu jogurt, ale on byl nějak hrozně tekutej. Tak jsem se koukla na obal a zjistila jsem, že to není jogurt ale smetana na šlehání. „No, to přece nevádí. Ochutnej to, Ančo.“ Anča to ochutnala. „To je vynikající,“ řekla. Tak jsem to ochutnala já a taky mi to chutnalo. Dělal se poslední palačinka a jabka byla už taky ohřátá. Udělaly jsme takovej menší jídelní stůl, postavily jsme tam salát, jabka, palačinky jsme naplnily a přivolaly jsme porotu...

Želva

Podzimák – Gruna

27.–31. října 2010

2. den

Vyrazili jsme brzy ráno. Hadi jeli na kole. Šli jsme na rozcestí, tam měl přijet autobus, kterým jsme měli dojet do Moravské Třebové. Šli jsme do obchodu, kde si Hadi koupili cukrovou vatu. Pak jsme šli na náměstí. Tam jsme šli hrát hru na pošťáky, kde jsme dostali: mapu, dopis, telegram a balík, který jsme si museli koupit za body, které jsme si získali tím, že jsme doručili obálku. Chodili tam také banditi a vlci. Když nás chytili bandité, tak jsme jim museli dát desetinu bodů. Když nás chytil vlk, tak jsme museli dát nejcennější obálku. Pak jsme šli koupit jídlo do Billy. Jeli jsme na hrad, kde byl slavnostňák. Pak jsme šli do chaty, kde jsme měli bojovku. *Fialka*

3. den

K snídani jsme měli krupičku a potom jsme šli na výlet k potoku. Cestou jsme hráli

indiány, povodeň, netopýra, bombu a hop-sa. Když jsme došli k potoku, našli jsme si klájný (pozn. red.: claim [klejm] = prostor na nalezišti zlata, vyhrazený nálezci) a rýžovali zlato.

Cestou zpátky jsme hráli otázkové bludiště, při kterém se někteří málem zabili.

Pak jsme se vrátili na faru, kde jsme dostali další zlato, přečetli příběh: Závod o číslo tři, najedli se a dostali zase další zlato, za které jsme si koupili žetony na: ruletu, macháčka a oko. Když jsme všechny žetony utratili, šli jsme se vyspat nahoru do pokoje.

Emilka

3. den večer – kasino

Večer si mladí zlatokopové vyslechli, že cest, jak na Aljašce zbohatnout, bylo vícero. Jedna z nich vedla skrz hazard. A tak byli všichni pozváni do jídelny, kde mezitím vyrostlo kasino. U vchodu si za vyrýžované zlato koupili žetony... a hurá dál!

V Moravské Třebové jsme si zahráli hru a prohlédli si místní zámek

Naše oblíbená hra – trojnožka

Kaplička v Žipotíně

Tři různé stoly slibovaly možnost výhry: U jednoho se hrál macháček, u druhého oko bere a u třetího se vesele točila ruleta. Navíc tu byl stůl čtvrtý: ten se prohýbal pod všemožnými pochutinami: od jablečného kompotu přes sušenky a mléko k palačinkám s marmeládou. Za jídlo se samozřejmě platilo.

Hráči se rozutekli ke stolům a kasino ožilo. Všude byl křik a zmatek. Žetony lítaly ze strany na stranu a rychle měnily majitele. U jídelního pultu se vydávaly hrnečky a talíře jeden za druhým. Občas všeobecný hluk prořízlo vyhlášení různých akcí („Ke každé zakoupené broskvi sušenka zdarma!“) a událostí („Brep-ta vyhrála ve speciálním slosování: získává 150 žetonů!“) Někteří hráči (Kuba) prohráli nebo utratili všechny žetony a teď žebrali u ostatních.

Když byla zábava v nejlepším, ale čas už mírně pokročilý, vtrhla najednou do místnosti Kanadská jízdní (Horác), poslala žebráky vyčistit si zuby a oznámila, že kasino se za 15 minut zavírá.

Začala poslední část: Herní stoly byly uzařeny a veškerá pozornost se přesunula k jídelnímu pultu. Slova se ujal hlavní ... (ten, co řídí aukci - nemůžu to vygooglit, protože je zakázaný internet) (Diki). „Dámy a pánové, do dražby jde poslední palačinka. Vyvolávací cena 50 žetonů!“

Vypukla vřava, která skončila až o pár minut později vydražením poslední sušenky (za neuvěřitelných 150 žetonů - původní cena byla 5 ž.). Zvláštní bonus pak ještě představoval Horácův jablečný závin.

Pak už se konečně hráči s casinem rozloučili a šli na kutě. Bankéři, ... , a barmani se změnili na úklidovou čet a za chvíli byla z casina zase obyčejná jídelna.

Stonožka

4. den

Rychle jsme uklidili a vydali se do Moravské Třebové na vlak. Cesta byla nádherná - udělalo se nečekaně teplo a

Kryšpín rýžuje zlato

Chromá Želva si našla nosiče

slunce svítilo skrz žlutooranžové listy stromů, až se rozzářily jako zlato. Kdyby tohle lidem stačilo, nemuseli by se hnát až do mrazu na Aljašku a přeorávat tam půdu. Ale zase bychom neměli o čem číst. Také pohled na vzdálené podzimem zbarvené kopce byl pěkný. Cesta vlakem už tam příjemná nebyla: Byl přeplněný a na každé zastávce přistupovali další a další cestující. Postávali jsme v uličkách. Diki s Věškem se pak pokoušeli odradit lidi od nastupování do našeho vagonu - připláclí se obličejí na okna kolemdveří a snažili se vzbudit dojem, že tady už je fakt hodně plno. Nakonec jsme dojezd na Hlavák zvládli všichni v pořádku. Následovalo kolečko.. a konec Podzimáku.

Stonožka

*Cestou do Moravské Třebové.
Někdo: „Čoči, proč máš na batohu tu pilu?“
Horác: „Aby si ve městě mohla uříznout ostudu.“
Věšák: „Ne, to ona mi dělá schválně, já mám totiž alergii na pylly.“*

Na přípravě jsme nejdřív jedli polívku ze země, poté nám Sova zatajil, že má alergii na seno a následně nám zfiolověla voda ve studni. Jinak byla příprava jako každá jiná. ■■■ Letošní tábor se pod taktovkou Doylea ztratil kdesi v Jižní Americe. Úplně nejdřív se rychle ztratili Pytláci, mohlo to souviset také s tím, že chybělo spousta závinů a nikdo neobjednal pečivo. Po celý tábor do nás pražilo sluníčko a hovada byla všude. Uvažovali jsme o zavedení pravidla, že každý účastník tábora je denně povinnen zabít aspoň deset hovad. Počasí se změnilo až na konci tábora a tak byli na závěrečném úseku aspoň všichni důkladně umyti, i s oblečením, botami a spacáky. ■■■ Martin (účastník putůžku do Černé hory) stále nedodal zápis. Článek o Černé hoře proto vyjde až v příštím Šupu. Prosím, neberte si z tohoto člověka příklad. ■■■ Slovensko bylo letos plné putujících Hádů. Naši dalekou cestu za domovem provázeli králíci, fazolky, borůvky a medvědí stopy. Kule, přišťtě péřovka za jednu fazolku nebude! ■■■ Proběhla oprava lodí. Můžeme z toho vinit studené počasí, každopádně při nakládání lodí o týden později zalepená místa ještě stále nebyla zaschlá a vypadala jako popatlaná medem. ■■■ Na první podzimní vodě jsme jeli pozdravit Sázu. Ječek se s ní seznámil trochu blíže. Jeden večer jsme nedobro-

volně poslouchali zvuky, které vyluzoval až moc blízký koncert (později jsme zjistili, že to byly hasičské závody). ■■■ Druhá podzimní voda proběhla za velmi deštivého a studeného počasí. Zimu nám naštěstí pomohl zahnat horký mošt z Kácova. S deštěm ale bohužel nikdo nic nesvedl a tak jsme t r p ě l i přemírou spánku. ■■■ V klubovně běhla dobrovolnická akce: oprava pádel. Poté šli Hadi navštívit Blanku. ■■■ Na kecu jsme byli celí zdřevěnění z některých dubových palic. Není divu, že jsme potom spali jako dřevo. ■■■ Orientační běh Škadok byl tentokrát na úpatí Brd. Z toho, že se všichni běžci vrátili zdraví zpět do Prahy, můžeme usuzovat, že se na běhu nikdo vážněji neztratil. ■■■ Hadům narostla kola a vydali se na cyklovýpravu. Kule nějak nebyl ve formě – jak jinak si tu jedinou fotku z celé výpravy vysvětlit? ■■■ Na podzimním sraze v Kácově spolu urputně zápóily palačinky a smažák s bramborovým salátem Kost medvěda jeskynního si po napínavém boji nakonec odnesli Hadi. ■■■ Podzimní tábor se letos změnil ve zlatou horečku. Kdosi objevil zlato blízko vesničky jménem Gruna a tak se tam hned vydala horda zlatokopů z Vyšehradu. Zlata narýžovali hodně, nicméně aby se o něj nemuseli bát, raději ho na konci pobytu ve vesnici roztočili v kasinu. Palačinky v břiše už vám nikdo neukradne.